

Johanne Sorgenfri debuterer stærkt med mørk humor i roman om kærlighedsbesættelse

Johanne Sorgenfris debut bæres frem af skøn, mørk humor flere steder. Hendes tydelige talent mærkes i dialogerne. Og rappe oneliners, skriver Isabella Miehe-Renard. Foto: Sara Galbiati

ISABELLA MIEHE-RENARD

Litteraturredaktør

09.05.2026

BØGER // ANMELDELSE – Johanne Sorgenfris debut, *Folk ser helst, at man ikke vier sit liv til besættelsen af et andet menneske*, er en perle,” skriver litteraturredaktør Isabella Miehe-Renard. “Måske mere fragmenteret end hvad godt er. Men romanens balance holder. Først faldt jeg for titlen, men bogens smukke, dystre slutscene vandt mit anmelderhjerte. Mere af det. Jeg er klar til en toer fra Johanne Sorgenfri.”

Folk ser helst, at man ikke vier sit liv til besættelsen af et andet menneske

Forfatter: Johanne Sorgenfri

Forlag: Gyldendal

Udkom d. 17. april 2026.

Først og fremmest kudos til romandebutant Johanne Sorgenfri for den lange og særdeles *catchy* titel, *Folk ser helst, at man ikke vier sit liv til besættelsen af et andet menneske*. Heldigvis er den rammende for fortællingen, ikke blot et stunt.

Indimellem går den igen udtrykt af hovedpersonen Kristina. Det er jo det, hun oplever. På omgivelsernes reaktioner. Hun gør kærlighedsbesættelsen til sin (desperate) *raison d'être*. Stadig efter 15 år. Og hun ved godt, den er gal:

“Som om det at være håbløst forelsket i sin ekskæreste er en beskyttende kraft, der hæver hende over virkelighedens bagateller.”

Det skal så her tilføjes, at Kristina selv slog op med denne Peter. Hendes livs fejltagelse. Undervejs ærgrer det os læsere i samme grad. Og trøste kan vi ikke.

Det fik mig til at huske en af mine nære veninder fra gymnasieårerne, hvis kæreste slog op efter fem år. Han ville alligevel ikke bindes så tidligt. Det føltes konformt, og han ville hellere ud at se verden, sagde han. Med tilføjelsen – alene.

The background is an abstract watercolor painting. It features a central, irregular shape in white and pale yellow, which appears to be a splash or a stain. This central shape is surrounded by various shades of red, from deep maroon to a lighter, dusty rose. The overall texture is soft and painterly, with visible brushstrokes and color blending.

ROMAN

FOLK

GYLDENDAL

SER HELST, AT
MAN IKKE VIER
SIT LIV TIL BESÆTTELSEN
AF ET ANDET MENNESKE

JOHANNE SORGENFRI

Folk ser helst, at man ikke vier sit liv til besættelsen af et andet menneske af Johanne Sorgenfri

Hun blev besat, kærestesorgen voksede ligefrem i årene efter. Ingen trøst hjalp. Hun stalkede ham med opringninger, oftest natteopkald efter mislykkede byture (som i popidolet Lukas Grahams hitsang: *When I'm drunk in the morning, I'm calling you, you might be lonely, lonely...*). Jeg endte med at undgå hende, hvilket førte til endnu et "brud" i sig selv. Shame on me.

Johanne Sorgenfris gode dialoger

Tilbage til romanens Kristina. Vores hovedperson. Nu i fyrrerne og enlig mor til otteårige Lili. Resultatet af et målrettet *onenightstand* med en vilkårlig fyr, hun knap kendte. Den begivenhed vender vi tilbage til.

For løssluppenhed, spontanitet og altid hurtig på aftrækkeren er senere hen blevet hendes livsform. Hvilket, ikke heldigt for hende, men for os læsere, giver romanen samme præg. Et fint match. Og måske mest af alt, fordi den bæres af skøn, mørk humor flere steder. Sorgenfris tydelige talent mærkes i dialogerne. Og rappe *oneliners*. Fx da vi møder den unge Asbjørn. Han lider også af kærestesorg og rejser i Tyskland med Rainer, sin nye ven:

"Jeg har en fantasi, hvor jeg har et *onenightstand*, som bliver gravid. Og så dør hun under fødslen. Og så ligger der pludselig et barn på min dørtærskel". Rainer åbner munden."Hvad skulle du med det barn?"....."Altså, det er ikke en sexfantasi. Jeg vil bare gerne have et barn." – "Behøver kvinden at dø?". Jaeh, ellers er det jo ikke det samme. Det tager lige ni måneder. Og så står jeg hele tiden ved en eller anden kvindes dødsleje med et nyfødt barn. – "Det er meget misogynt," siger Rainer bjergtaget."

Nogle dage senere, igen Asbjørn på 36 år: "Jeg skal bare bede om at blive fritaget fra individstatus. Og en helkropsknepning med et bat."

Det er i de små scener, at læseren fanges ind, mener Isabella Mieke-Renard om Johanne Sorgenfris debut. Foto: Sara Galbiati

Netop i små scener som disse blev min interesse for karaktererne fanget. To mænd, der ikke ellers har hinandens fortrolighed endnu, men famler sig forsigtigt frem. Samtaler, der giver fortællingen strejf af dybde midt i den ellers kække sproglige tone. Til tider let og humoristisk og andre gange kynisk og brutal.

Kristina dukker op igen på siderne i flere sammenhænge, men ofte lidt abrupt, som har forfatteren pludselig glemt hende eller skiftet sine hovedkarakterer ud? Hun har job som marketingmedarbejder på et lille bryggeri, senere registrerer hun borgerhenvendelser i en kommune. Eller, sorry, også er det omvendt, for hvornår er vi hvor, og hvornår – eller lyver hun? Tabte hun et barn, da en kæreste vistnok døde i en soloulykke? Læserne hjælpes kun med handlingsforløbet i indskudte bemærkninger. Det går lige lovligt tjept på de 229 sider. Vi andre har ikke travlt, tog jeg mig selv i at hviske til debutant Johanne Sorgenfri.

Et sted bliver et kapitelskift dog elegant, endelig, fristes jeg til at sige, hvor vi får en enkelt men vigtig gåde opklaret om Kristinas lille datters “skabelse”, men den vil jeg ikke *spoile* her.

I en anden scene, sent i romanen, introduceres bifigurer som fx Trine og Steffen. Vi er til sommerfest:

“De blev kærester på medicin. Steffen har drukket trekvart, måske en hel flaske nu, og siger, at Trine var den største strigle dengang. Kæmpe mokke, kæmpe so. “Hvorfor det? spørger Trine mildt forvirret. “Det synes jeg bare!”, siger Steffen. Helt ophedet eller forfjamsket.”

I bogens hovedtema, der fremtræder skarpt og mere koncentreret – ulykkelig kærlighed – går en af personerne til psykolog. Han undrer sig over sit eget velfungerende kæresteforhold, der giver ham plads til dårlig opførsel. Og respektløshed. Og egoisme.

Selv hans testoteronniveau virker højere end normalt, hører vi. Han plejede at sove hele tiden før, nu har han masser af energi. Senere oplever vi ham i en skøn genkendelig tømmermandsbeskrivelse. En morgen, hvor han veksler mellem voldsom kvalme og lykken ved at kunne se det som en mærkværdig rar skønhed i spejlet foran ham. Så trækker han ned i underbukserne, stadig med kvalme, og giver “lidt omsorg for sin pik”. På én gang er hele figurens persontegning skræmmende og hylende morsom. Satirisk nærmest.

Folk ser helst, at man ikke vier sit liv til besættelsen af et andet menneske er en perle. Måske mere fragmenteret end hvad godt er. Men romanens balance holder. Som sagt faldt jeg allerførst for titlen, men selve bogens smukke dystre slutscene er oplagt til en god film og vandt mit anmelderhjerte. Mere af det. Jeg er klar til en toer fra Johanne Sorgenfri.

POV dækker kulturlivet med klassiske anmeldelser, interviews, essays og fotoreportager. [Klik dig videre her.](#)

gyldendal

Isabella Miehe-Renard

Johanne Sorgenfri

Sara Galbiati

ISABELLA MIEHE-RENARD

Isabella Miehe-Renard er journalist og forfatter. Hun er tidligere studievært på Kanal 2, TV2, DR1 og DR2. Hun bor i kollektiv i Halsnæs og trives udenfor rampelyset. Tæt på hav og fjord og Danmarks største sø.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland